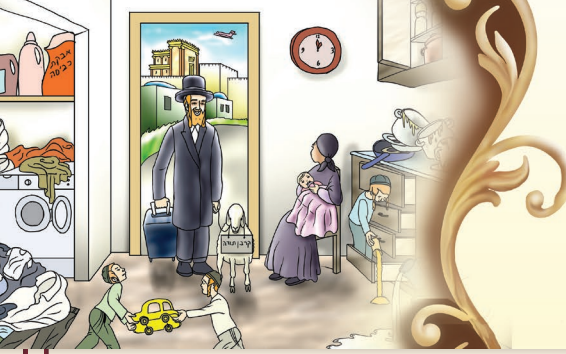

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועו שליט"א תלמידו של מורן פוסק חזור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנינו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

הדרך להשלים את חסרונינו

מתיקות הניסים

— מתכנס למערכת —

הפתעת המנועול

לאור הספור שהובא בגיליון בשבוע שעבר, ברצוני לספר מעשה דומה שארע לי.

הגרת המערכת: כונת הכותב היא למעשה שהובא בשבת פרשת בקרבותי, מכיון שהוא שלח את המעשה הזה מיד בשבוע שלאחר מכן. פרשת במדבר אלא שהמעשה הזה לא נכנס אז. מפני הוראת רבני המכון להנסיס קדם את המעשיות שקדמו לו, וכאן המקום להתנצל בפני כל שולחי אותם המעשיות שעדן לא הספקנו להעלותם עלי הגליון. ואני תקנה שתוכלו לראות בהמשך גם את המעשיות שלכם במקרסים כאן. פמבוך במדה והם יאשרו על ידי הרבנים.

יום אחד, כשחזרתי הביתה באופנים בשעה מאחרת אחרי שתיים עשרה וחצי בלילה, עצרתי בדרך להפקיד צ'ק במכונה של הבנק והמסכתי בדרך, תוך כדי הנסיעה הסתפקתי האם הכנסתי את פתק אשורי ההפקדה לכיס או ששכחתי אותו במכונה.

נסיתי לבדק זאת תוך כדי הנסיעה, אך לא הצלחתי להבחין אם הפתק בכסי או לא והבנתי שאם אתאמץ יותר כדי לבדק זאת תוך כדי נסיעה, הדבר יכול להוות סכנה, לכן נעצרתי בסמוך לפנת רחוב כדי לבדק בכסי והנה אני מבחין שלפני יושב על אופנים יהודי אחד שבצעירי עזר לי מאד הן בלמוד התורה והן בגשמיות עזרה ממונית ועוד, ואני שמע אותו מדבר בלספון ואומר: פוטס באמצע הדרך נפל המנועול ואין לי כרגע איך לקטר את האופנים. רגע לאחר מכן הוא אומר: כבר חזרתי את כל הדרך ולא מצאתי את המנועול.

באותו שניות כבר הבחנתי שאכן הפתק נמצא בכסי והמסכתי בנסיעתי בלי שהוא הבחין בי כלל, תוך כדי הנסיעה שחור לי במח מה ששמעתי והמתתי עלי, בפרט שקאמור יש לי הכרת הטוב אליו וחשבתי במה אוכל לעזר לו, ואז רחש לבי דבר טוב וגמרתי בלבי לתת לו את המנועול שלי וחשבתי לעצמי שאעלה לו

« המשך המעשה בעמוד ד' »

שער החמשים ממשה רבנו, אפילו שהיה אבי הנביאים והיה פלו עבד נאמן לה, כדי ללמדנו שהעולם הזה הוא חסר ולכל אדם ישנם חסרונות, אפילו לאדם השלם כמשה היה חסר את שער החמשים.

בזיונות בשביל שלמות

וכדי לקבל את האות נ', הנינו להשלים את החסר של האדם, צריך לסבל בזיונות, ועל כן בפרשת "ויהי בנסע" האות נ' היא הפוכה, לרמז שמשה רבנו התחנן לפני ה' וחזר אחר דרגת האות נ', הנינו להשלים את מחסורו הרוחני לפי דרגתו.

וה' זכה אותו לשלמות הזו על ידי שמרנו וזהו דברו בגיורתו, והיה נדמה בעיני העם שישי חסרון אצל משה רבנו חלילה, שברך ה' המיר לו את החסרון הרוחני שהיה לו לפי דרגתו בחסרון של בזיונות, שעל כן גם בסופה של פרשת "ויהי בנסע" יש נ' הפוכה, שהיא כמצביעה על מה שפוסק בסוף הפרשה שדברי משה, ללמד שאכן הקב"ה ענה לתפלתו של משה ומלא את מבקשו על ידי שהתבזה כשדברו בגיורתו.

לבו הטוב של אהרן הכהן

והאות נ' הראשונה היא כמצביעה על תחלת הפרשה, ששם מספר על אהרן הנהן שגם הוא זכה לשלמותו (הרמוזה באות נ' הרומזת לשער החמשים), ולזה זכה שפחלשה דעתו ועמד בוש מן ש' לא קרא לו להקריב קרנו כמון כל הנשיאים, והשב ש' לא בחר בו להקריב קרנו מפני חסרון שבו, שהיה לו צד של גרמא לחטא העגל כן שיעזר לעם להביא את נזמי התקב שמהם צא העגל ועל ידי החלישות נדעת הזו שהיתה לו, זכה לשלמותו.

וכשהקב"ה ראה שהלשה דעתו, זכה אותו בצווי "בהעתק את הגרות", שדליק את הגרות אפילו שהדלקה פשרה בן נביים ביאת מקדש ט (י) כדי לחזק את רוחו, וכתוב: "נעש כן אהרן"

"שלח לו אנשים". המרגלים טעו והטעו את העם שלא לשלם בחלקם ושלא להיות מרוצים בארץ הקדושה שיעד להם ה', והקב"ה הקדים להם את התרופה למען אז בפרשת "ויהי בנסע" שנאמרה בפרשה הקודמת המלמדת את האדם לשלם ולהיות מרצה בחלקו גם כשנזמה לו שמו לו חלילה וכדלהלן בהרחבה, אלא שהם לא למדו מן ונפלו בחטאם.

מוכא בגמרא (שבת כט:), שבפרשת "ויהי בנסע הארץ ויאמר משה", הקב"ה עשה סימניויות [כמין אות נ"ו הפוכה] בתחלתה ובסופה. ויבאר שם שני טעמים לדרך, הטעם הראשון לומר לנו שהיא פרשה נפרדת בפני עצמה ואין מקומה בפרשתנו, אלא מקומה בפרשת במדבר, שפיון שבה מברך סדר מסעות השבטים, ראוי לכתב בה את פרשת "ויהי בנסע הארץ" המדברת על מסע הארון יחד עם כל השבטים. והטעם השני, רבי אומר שפרשת "ויהי בנסע הארץ" מקומה כאן וטעמים של הסימניויות שלפניה ואתריה כדי לצינה במיוחד, ולומר שהיא כמו ספר חשוב בפני עצמו.

ניו"ן שערי בינה

יש לשאל על הטעם הראשון, שלכאורה קשם שפרשת "ויהי בנסע הארץ" ראויה להתבט בפרשת במדבר, כה היא ראויה להתבט גם בפרשת בהעלותי, בה מברך את עיני המסעות שהיה על פי ה', אם כן מדוע היו סימניויות לומר שאין מקומה כאן?

ונראה לבאר ששני הטעמים מושלימים זה את זה, שאכן פרשה זו חשיבה כספר בפני עצמו וגם אין מקומה כאן (וכמובא לקמן) ובכל זאת היא נקבעה להתבט כאן, כדי להצביע בסימניויות שבתחלתה ובסופה על תחלת הפרשה ועל סוף הפרשה, דהנה האות נ' התאמת מרמזת על חמשים שערי בינה וכתוב: "ותמסרהו מעט מאלקים", שמשה רבנו לא השיג את שער החמשים, ובכונה תחלה הקב"ה חסר את

מלמד שלא שנה, פלומר שאהרן הפהו בלבו הטוב לא הרגיש לעולם טרונגא קלפי שמיא

חס ושלום, בין פשהלשה דעתו לפניו, ובין לאחר מכן פשקבל קנחמה את מצות ההדלקה,

אף על פי שמצוה זו אינה מיוחדת רק לכהנים, אלא היא פשהרה להעשות גם על ידי זרים.

מתיקות שלבי חיי האדם

על כל פנים נמצא, שהאות נ' ההפוכה מרמזת על השלמות של האדם, ופרשת 'ויהי בנסע הארון' ענינה מלפדת לכל אחד מישאל שנקמו שפרשה זו המדברת מארון הברית אין מקומה כאן, רק גם מקומו העקרי של היהודי הקדוש פקדשת ארון הברית אינו בעולם הזה, אלא בעולם הבא ששם הוא יתענג לנצח, וסימניית הנונים מלמדות אותנו שמפיון שיש לאדם בעולם הזה מסעות ומאורות רבים המושפחים ממנו את העולם הבא, עצתו לעשות לעצמו סימניית שזפירו לו את התכלית.

חיו, והוא לומד את זה בעצמו - להסתכל תמיד מסוף העולם ועד סופו, פלומר לראות מצד אחד את הזמנים של החלשית הדעת שיש לו בחיו, שבהם הוא עומד בוש פאהרן הפהו פשוואה שכלל מצליחים והוא אינו מצליח.

לזכר שלבסוף הוא יזכה לראות ולהבין שכל חיו היו אור וטובה.

ולאחר פרשת המנוחה, התורה מותבת את פרשת טהרת הלויים והנפתם, שפפרשה זו רמזו מה שמתרחש עם כל אדם, שפדגמת מה שמגלחים את הלויים לטהרתם, פה גם מגלחים את האדם בגיל שלש ועושים לו 'חלאקה', וכדגמת הנפת הלויים, כל אדם מניח את בנו ומרים אותו מחבתו אליו, וראוי אז לומר לו מלים המעודדות ללכת בדרך ה', וכמו שכתוב: "והקרב את הלויים", שאהרן קרב את הלויים לעבודת ה' במלים של קרוב, פי הדרך לקרב את הילדים ואת בני האדם לדרך ה' היא רק בדרך נעם.

והני' השניה מלמדת אותנו להתבונן בעתיד, בהצלחה שתהיה לו לאחר הצער ובפרט כאשר הוא יזכה לעולם הבא, ולא פמו ששבע האדם שאינו מתבונן בטוב שעתידי להיות לו בעולם הבא משום שהוא טועה לטוב שפמקומו בעולם הזה הוא קבוע.

מנורת החיים

ושלשת השלבים שיש לאדם בחיו רמזים במנוחה עצמה, שפבצד ימין יש שלשה גרות פנגד תחלת חיו, ובצד שמאל יש שלשה גרות פנגד אחרית חיו ובראשית פנגד ההוה, ועל המנוחה נאמר: "מקשה הוא", ללמד שעל האדם לחבר את כל השלבים שבחיו יחדיו, "עד ירכה" הם תקופת תשעת הירחים שאז האדם בגדר 'עבר ירח אמו', "עד פרח" פשאדם גדל ופותר - הכל מקשה אחת, וכשם שפשמדליקים גרות, לפעמים חלק מהגרות נכבים, פה ישנם זמנים שאורו והצלחתו של האדם נכבים ועליו

ושנסם שלשה שלבים בחיו של האדם, תחלה, אמצע וסוף, ושלשתם רמזים פפרשת 'ויהי בנסע', הסימן נ' הראשון מצביע על תחלת פרשת 'בהעלתך את הנרות' המדברת מהדלקת המנוחה שהיא מרמזת על השלב הראשון שבחיו של האדם.

להביט מסוף העולם ועד סופו

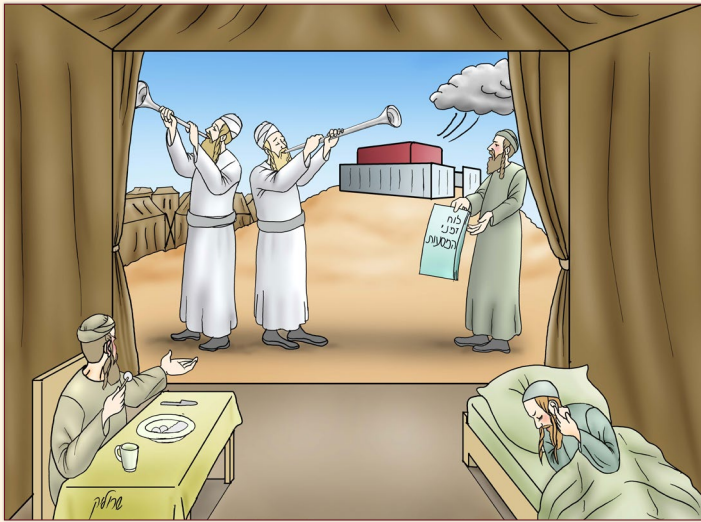
וכמו שהנמרא (נהגה) אומרת, שיש נר דלוק על ראשו של האדם פשהוא במעי אמו, שעל ידו הוא רואה מסוף העולם ועד סופו, וכלול פכה שהוא רואה את כל ההורות שעתידיים לצאת ממנו ורואה גם את כל הפשלונות שיהיו לו בימי

התכלית בחנוך הילדים

והנפת הלויים כלפי מעלה היתה כדי ללמד שיש להם תפקיד מרומם לעבד את עבודת ה', וכו כדי ללמד שהעולם הזה אינו התכלית, אלא העקר הוא העולם הבא שהוא למעלה, וכה כל אדם צריך להרים את רוחם של פניו ותלמידיו וללמדם שהתכלית היא עולם הבא.

ולאחר מכן, פשהילד גדל הוא בא 'לצבא צבא... באהלה מועד', הינו שפא לבית המדרש לעסק

איך עושים סדר בשאין סדר?

בציור שבכותרת הגליון: ר' משה חזר לביתו מנסיעה לחיל בצפייה לראות בית נקי ומאיר עינים. אך לא כן! עיניו רואות בית מקלגן קלא גרמות של פביסה, הילדים שופכים מים וחמרים וגם רבים זה עם זה.

פיצד יוכל ר' משה לקבל את הדברים בשלוה, ואיך עליו לנהג באותה פעה?

בציור שלפנינו: עם ישראל יושבים באהלים שבמדבר ולפתע הכהנים תוקעים בהוצאות להורות לכל העדה לקבל את אהליהם ולהמשיך בפסע מפני שהענו עלה מעל המשכן.

הדבר מאד פקריע לסדר של בני האדם, אדם אחד טוען: אני באמצע לאכל, והשני סותם את אזניו כדי שלא לשמע את ההוצאות. מפני שאינו רוצה לצאת קעת למסע מקמת שהוא באמצע לישון, ולכן השלישי מגיע אל הכהנים עם פנקס וטוען: מדוע לא יעשו סדר לזמני המסעות ולא יקומו את כל העם למסע בכל פעם בזמן אחר בלי תכנון מראש?!

התשובות לשאלות וההסבר המלא לשני הציורים במאמר: 'מתיקות התכנית הלא מסודרת' שבחיים' ובמאמר: 'הכלל שמגלה את נאמנותנו לה'.

מה התשובה לשאלתו הקשה של בעל הפנקס?

עצות מתוקות

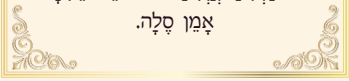
טוב לאדם להסתיר את חכמתו מעיני הבריות, כי אם הבריות יבינו בכך שהוא חכם, הרי שהם יתקנאו בו וידברו בגנותו, כמו שספסר לרמו בדברי שלמה מלכנו שאומר: "החכמות פחוץ תגזה", הינו שאם החכמות של האדם נרות פחוץ, נגרם מפר שהבריות מרננים אחריו ומדברים בגנותו.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, גזים בנו את הברכה שברך יעקב אבינו את מנשה ואפרים בני יוסף הצדיק: "וידגו לרב כקרב הארץ, שהמשיל אותם ואת זרעם לדגים, לומר שישפילו את הבריות את מעלותיהם מעיני הבריות כדגים המכסים במים ואינם נקרים לעיני הבריות.

כך תכוננו ותברך אותנו ואת כל משפחתנו ואת כל אדם מחברנו ואת כל אדם מעמך ישראל בכל מיילי דמיטב, בניס וצאצאים רבים כחול הים בכמות ואיכות, חיים ארפים ומבוכים ומשפיעים בכל טוב ברוחניות וגבשמיית, ובפרנסה ומזונות בשפע גדול והקשר שבעסק בתורתך לשמה ונפיק ממנה מדות טובות ודעת ה' ליראה ולא הבה אותך בכל לבנו, בכל נפשנו ובכל מאוננו, ותפנו להסתיר את מעלותינו מעיני הבריות בכדי שלא יתקנאו בנו, ונזכה לעור לכל נארה מיישראל בכל יכלתנו ובכל כחנו ותוף עין טובה ורצון אמת שגם הוא יצליח ויורח עוד יותר מאתנו, אמן סלה.

שיתכן שהוא סובל מאשתי או מילדיו שאינם מכבדים אותו, מפני שהוא לא משפיל להתנהג אליהם כראוי ועליו לתקן את דרכי כדי שלא יסבל מהם וכדי שלא יכשיל אותם לעבר על מצות כבוד הורים, ולא יטעה בכיול להצדיק עליו את הדיו ולומר 'הכל משמים', פי על מקרה כזה נאמר: "השמים שמים לה", אבל והארץ נתן לבני אדם", והינו שלפי ההתנהגות של האדם 'בארץ', הוא מכין לעצמו את הסבל 'משמים' וכשייתקן את ארחותיו, יוכל לזכות לטובות מן השמים ויכול לומר 'הכל משמים' על הטובה והנחת שיקבל ויודה על כך לה'.

לעצמו או לחברו הם נחשבים לשיירה, שהרי עקר שיירה בפר' (ש).

מתיקות רוח הותר

לאחר מכן התורה מדברת על אותם שהיו טמאים לנפש אדם או שהיו בדרך רחוקה ולא יכלו לעשות את הפסח, וכל אחד יש לו קצין זה בתיי שפוגע שיהיה נגרע ממנו מסיבות שונות לו שחבריו לקחו אותה ממנו, כגון שהוא חושק לקיים מצות סנדקאות והצד השני ממשפחה לקח אותה ממנו, ועליו להבין שגדול המעשה יותר מן העושה, הינו שמעלתו גדולה יותר משהוא נותן לאחרים לקיים את המצוה בשביל שלא לבא לידי מצוה ומריבה.

וכשותר על המצוה בשביל להפנע ממהלוקות, גודאי קבל על כך שזכר פאלו עשה את אותה מצוה, וכמו שאותם אנשים שטענו 'למה נגרע', ה' חדש להם את מצות 'פסח שני', כך ה' יתן לו את שחרו בעולם הזה ובעולם הבא עקב כך שעמד במבחן של 'למה נגרע' והתורה אומרת: "לכם אז לדתכם", ללמד שאם הוא ותר לחברו שיעים מצוה במקומו, וזה שזרעו אחריו יקיימו את המצוה הזו.

מתיקות התכנית הלא מסדרת' שבחיים

שכל מסעותיו בעולם הזה, גם מה שזרעה לו שלא פסדר ושללא פשוטה, הכל הוא על פי ה', כמו שכתוב: "על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחיו".

"ובהארץ הענו על המשכן ימים רבים" - לפעמים אדם ממתין זמן רב כדי לקבל את מבקשו ולפעמים הוא מתעכב ימים רבים במקום אחד וקשה לו להמתין כל כך הרבה זמן, אבל עליו לדעת שהכל על פי ה', וישמח אף על פי שלא קבל את מבקשו, משום שברך הוא קונה סבלנות וארץ רוח, שזכנו אותו לחיי עולם הבא.

"ויש אשר יהיה הענו ימים מספר על המשכן" - האדם נושג לענו, פי הענו הוא מים והאדם רבו עשוי ממים, ולפי זה יבאר פסוק זה, שלפעמים האדם שוכן בעולם הזה מספר ימים בלבד ונפטר קדם זמנו, "ויש אשר יהיה הענו מערב עד בקר" - לפעמים אדם חי בעולם הזה יום אחד בלבד "ונעלה הענו בבקר", הוא נלקח מהר לבית עולמו, ויש לדעת ש"על פי ה' יחיו ועל פי ה' יסעו".

הצער שמלמד לתקן

למעשה, האדם נתון תמיד לשוניים בתייו, ושום אדם לא יודע מה יארה עמו במשך ימי תייו לטוב ולרוע, ובשביל שיוכל לחיות את תייו כראוי, עליו לדעת שכל מסעותיו ועניניו, הכל על פי ה' וישמח ויעבד את ה' בכל מצב ובכל מארע שה' מביא לו.

ומאידה, ישנם מקרים שהצער של האדם הוא בסבת מעשיו שאינם פשוטה ועליו לתקנם, וכגון

בתורה ולעבד את עבודת ה' ובתחלת דרכו יש לו כל מיני מכשולות, כגון שהוא מתקשה להבין את המודו או שיש לו קשיים לעלות בדרך של עבודת ה' ובתקו מודותיו, וישנם הסובלים מעפוב השדוך או שכבר נשאו אשה, אך מתעכב להם לידת ילדים וכדומה, ועצתו "ושרת את אחיו", שישרת ויעזר לאחרים שזקוקים לישועה, בתפלות ובמעשים כפי יכולתו, פי אמרו חז"ל (ב"ב מצב), המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחלה, וכל שכן שהמשתדל בעצמו לקדם את הישועה לחברו, שהוא נענה תחלה.

שירה גם בעת צער

דבר נוסף מלמדנו "ושרת את אחיו", לפי מה שפרשנו חז"ל (ערכו יא) על פסוק קצין זה "ושרת בשם ה' אלוקי", איתו שרות בשבשם ה' אומר אז שירה, ולפי זה פסוק זה מלמדנו לשיר לה' ולתת את רוחנו גם בזמנים של צער, וכענין שדוד מלכנו נגן לפני שאלו פאשר קשה אילו רוח רעה ובה נחה עליו רוח ה', ולא דוקא שירה כפשוטו, אלא גם דברי שבח וזאק שאדם אומר

עתה נתבונן במה שאמרו חז"ל, שפרשת "ויהי בנסע הארון" אין מקומה כאן, שלכאורה קשה, מדוע בכל זאת היא נכתבה כאן, אלא שאמנם בפרשת במדבר קריב הינו ישכון כל שבט בזמן המסעות ובחנתם, אבל בפרשת בהעלותך פתוב את אפן המסעות שהיה ללא סדר של זמנים, אלא מסעם וחנתם היו לפי הענו שעל המשכן, שאם הענו היה מתרומם, הם היו מקפלים את אהליהם ונוסעים למקום שבו עמד הענו, ואם הענו הארץ לשכון על המשכן, הם היו ממתנים ולא ממישיכים במסעות ולפעמים הענו היה עומד ליום או ליומים ולפעמים הוא עמד למשך חדש או שנה והעם לא ידעו את התכנית מראש.

וכך היא הנהגת ה' עם האדם בימי תייו, שלפעמים אדם רוצה לגור באזור אחר והוא מתעכב בדירה שלו הנוכחית שנים רבות, מפני שאינו משיג דירה במקום שהוא חפץ לגור, ולפעמים הוא מוכרח לעבר דירה אפילו שאינו חפץ בכך, כגון מפני שהתגלה שישנה סכנת מפתל בדירה שהוא מתגורר בה, וכן הוא בכל מסעותיו של האדם בימי תייו, שהכל הוא על פי ה', והנהגה זו מעוררת פליאה גדולה בעיני האדם, אך הקשי הזה מכין את האדם לעולם הבא.

הכל על פי ה'

ולפי זה נבוא לבאר את הפסוקים: "וביום הקים את המשכן", באשר אדם רוצה להקים את משכנו לעולם הבא, עליו לדעת את היסוד,

שְׂלֵא כַסְדָּר הוּא הַסְדָּר!

נמצא, שצירוף גם את הפלל וגם את הפרט, וכך מהפרט שנאמר פעם אחת, יוכל האדם להבין לבד את הפלל, ולכן ישנם דברים שהתורה מפרטת קצת, אבל האדם צריך ללמוד ולהבין לבד מה עליו לעשות, ועל פן ראוי לאדם להתבונן ולחפש לבד מה עליו לתקן במדותיו ובמעשיו.

על כל פנים, מהמסעות של עם ישראל במדבר שהיו לא זמן מדי, אנו למדים שמה שנעשה לאדם שלא כסדר זה הסדר, כי ה'אי סדר' גורם לאדם 'סדר' בדעתו, להבין שיש עולמם הזה אינו העקר, וכשעם ישראל הלכו במדבר, הם שאלו 'מה נשתנה' שנוודים מקומם למקום בלי להגיע לארץ ישראל, והתשובה לכך 'עבדים היינו לפרעה' והקב"ה הצלינו מידיו ואם כן עלינו להיות עבדי ה' ולהיות מרוצים ללכת אחר הנהגתו, גם כשהיא לא כסדר.

לקח מתוק לחיים מתוקים

מן האמור לנו יש לקחת לקח מתוק לחיים שפאשר אדם בא לביתו ורואה שהבית לא מסדר והכלים לא שטופים, ישמור את עצמו מהפעס חלילה, אלא ישכיל לעשות בראשונה סדר בראשו, שיזכר שהאי סדר שבביתו מוכיח לו שיש עולמם הזה עראי וחולף וכאן אי אפשר להנות ולהתענג בשלמות, אלא רק בעולם הבא שהוא המקום הקבוע לנו לאחר אריכות ימים ושנים, רק שם נוכל להתענג בתענוג שלם, וכך ישפיל את שריווליו וישא בעל עם בני ביתו ויעזר ויסייע במלאכות הבית ויזקף לחלל תי עולם הבא ולהתענג על קרבת ה' ותבשר עוד בהיותו בזה העולם.

את הדברים 'מפללא', כי באשר אדם מקים רק דברים שנאמרו לו בפרוש, יתכן שיעשו עידו לא נובעים מנאמנות לה, אלא מיראה שלבלבו שהוא לא מעז שלא לקיים את מה שצוה עליו במפרש, אבל באשר אדם עמל להבין מה עליו לעשות לפי הדברים ששומע 'מפללא', זה מעיד עליו שהוא נאמן באמת לה.

סודות שלא התפרשו במפרש

משל לאבא שמוכבש מבן לוו והבא לי מטעמים כפאשר אהבתי, שפשהוהו יעשה את צונו אביו, עידו הדבר לא מוכח מקף שהוא נאמן לאביו, שהרי הוא עשה זאת מיראתו מאביו שצוהו למלאות את מבקשו, ולעמת זאת, אם ביום אחר הוא היה מתעורר בעצמו להבין שבנדאי אביו רעב ונוקק לאל, והיה מברך אצל אמו מהו האכל שאביו אוהב, והיה טורח להכינו עבורו בלי שצוהו על כך כלל, זה היה מראה על נאמנותו ואהבתו לאביו.

ולכן ישנו מצוות רבות שחז"ל למדנו כיצד לקמן, מה שלא נכתב בתורה מפרש. כמצות ארבעת המינים שלא כתוב מפרש לקחת אתהו וזולב, אלא רק 'פרי עץ הדר כפת תמרים', וכן לא כתוב בתורה שאדם יזכה לעולם הבא וכן לא כתוב במפרש את האמונה בה' ורק על אברהם אביו כתוב 'והאמן בה' כדי שגלמד ממונו להאמין גם אנו בה' ויחיי עולם הבא על ידי שנתבונן היטב בתורה ובמארות תינו של אברהם המבארים בתורה ובמדורשי חז"ל ונקבל על כך שכן גדול יותר.

קדמת המסעות של עם ישראל במדבר שהיו לא לתכנון מראש, מצינו גם בחטא העגל שקתוב: **'וירא העם מי ביש משה'** ודרשו חז"ל (שבת טו.) 'באו שש' והינו שהעם חשבו את הארבעים יום מהג השבועות ובהגיע יום הארבעים הם המתו את עד השעה ה'ששית' וראו שעדו משה רבנו לא הגיע חטאו בעגל, ולכאורה מדוע באמת משה רבנו לא אמר להם מפרש את המאריך והזמן המזיק שהוא עתיד לרדת מההר, וכמו כן יש לשאל על המסעות, מדוע לא היה סדר וזמן מזיק בכל המסעות במדבר?

אלא מצינו באחת המדות שהתורה נדרשת בהן שהוא 'קל ופרט', כלומר שישנם דברים שהתורה כותבת אותם בכלליית על כל המצוות וישנם דברים שהתורה מפרטת במצוה אחת וממנה לומדים על כל המצוות פלו.

טובה עראית או נצחית?

וכמו כן מצינו בש"ס (ערויכו מו. עויד) שדנים על איזו הלכה האם 'מפללא אתמר או פרוש אתמר', ולכאורה הדעת נוטה לומר שעדיף יותר לומר את הדברים 'בפרש' מאשר לומר 'מפללא', כי 'מפללא' אדם יכול לפרש זאת לשי' פנים וקדיאיתא בגיטין (טו.) 'אי מפללא, אדרבה דזיק מינה לאידך גיסא', וכשאומרים בפרוש את הדברים, האדם מבין בדייק מה עליו לעשות.

אבל האמת היא, שאמנם הדרך של 'בפרש אתמר' היא טובה לאדם בעולם הזה, שעל ידה אינו צריך לטרח כדי להבין מה באמת עליו לעשות, אבל בשביל לזכות לעולם הבא האדם צריך לשמוע

חמטיות שבחסרונות

בברכת 'בורא נפשות' אנו מודים לה' על הנפשות הרבות שברא, וחסרונן גם על חסרונות שנתן לכל אחד ואחד, שהם 'על כל מה שבראת', הינו שהחסרונות הם לצד כל ההצלחות והטובות שה' ברא לאדם, וסבת חסרונות הם 'להיות בהם נפש כל חי', הינו שהחסרונות שה' נתן לכל אדם הם כדי לתת 'חיות' לכל אותם שנתלשים בדתם מהמעלות שרואים בו, שפשהו רואים שיש לו גם חסרונות, אינם מתקנאים בו, ובפרט שהם מתקנאים מקף פשוטים שלא רק הם סובלים, אלא גם הוא סובל, ובכך הוא מרויח שאינו נזק מקנאתם בו.

חדידים מתוקים

א. מה הם הבזיונות שהיו למשה ואהרן ולמה זכו בעקבותיהם? ב. כמה התינוק דומה ללוי? ג. מה העצה למי שמתעבב לו שדוכו או לידת ילדים? ד. איך אפשר לשיר בלי לשיר? ה. מדוע ישנו מצוות כמצוות אתרוג ולולב שאינן מפרשות כל צרכן בתורה? ו. כשאדם נכנס לביתו ורואה שהוא מבליג ומלכלך, איזה סדר יעשה בראשונה וכיצד ינהג? התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו קול מתיקות: 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון. | הזוכה מפרשת נשא: בנימין לבל, אשדוד.

חמשות מתיקות הניסים

הלילה הזה את האופנים לתוך ביתי. חפשי את מספר הטלפון שלו בין אנשי הקשר שלי בפלאפון והתקשרתי אליו, הענין הוא שבשנים האחרונות הוא כבר היה נמנע מלענות לי לטלפונים מלבד הטלפון שרובצות עליו, לכן בפעם הראשונה הוא לא ענה, עד שהתקשרתי שלש פעמים על אף השעה המאוחרת, כי ידעתי במפרש שהוא לא ישן... בפעם השלישית הוא ענה לי עם השלום עליכם' המיחד שלו, ואמרתי לו: הבנתי שאבד לך המנוגל לאופנים, יש לי מנוגל בשבילך! כשהוא שמע את דברי הוא אמר בתדהמה מחלטה: מנין אתה יודע שאבד לי המנוגל?! ספרתי לו את פלא ה': כעת חזרתי לביתי ובאמצע הדרך נעמדתי עם האופנים כדי לבדק משהו בכיסי והקב"ה סובב בהשגחתו המפלאה שניעמדתי בדייק ליד ביתך, קשבכלל לא ידעתי שכיום אתה גר שם ושמעתי אותך מספר בטלפון שאבד לך המנוגל. 'אז יש לי מנוגל בשבילך, אפשר לבוא להביאו לך?' פמובו הגעתי אליו תוך דקות אחדות והשמחה וההתפעלות מהשגחת ה' פרצה גבולות... מ. י. רוישלם